

“Ο σωστός γέροντας, δεν είναι δημαγωγός”

/ Γνώμες

Ομιλία με θέμα «Όμιλος αλληλολιβανιζομένων αρετοφανών φαυλοβίων», πραγματοποίησε ο Αρχιμανδρίτης Διονύσιος Κατερίνας, της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 16 Οκτωβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Παράκληση προς τιμήν της Παναγίας Βηματάρισσας.

Οι άνθρωποι, είπε στην αρχή του λόγου του, παίζουμε ένα θέατρο στη ζωή μας, δεν δείχνουμε αυτό που είμαστε πραγματικά. Άλλο δείχνουμε στην βιτρίνα κι άλλο είμαστε εσωτερικά.

Πολλοί άνθρωποι παρουσιάζονται με άλλο πρόσωπο στον κόσμο. Και μέσα στο σπίτι τους, όταν βγουν από το θέατρο, ξεγυμνώνουν τον πραγματικό τους εαυτό.

Η μεγαλύτερη αυλαία είναι ο θάνατος τους. Ακόμη κι αν στη κορόιδεψαν πολλούς, ακόμη κι αν εξαπάτησαν, όταν πεθαίνουν αποκαλύπτονται πολλά πράγματα.

Υπάρχουν όμως άνθρωποι οι οποίοι ακόμη και μετά το τέλος τους, δεν ξεγυμνώνεται, ούτε φανερώνεται το τι πραγματικά είναι.

Μπορεί όμως να μην ξεγυμνώνονται μπροστά στα μάτια των ανθρώπων, αλλά μπροστά στα μάτια του Θεού, αποκαλύπτονται και το θέατρο λαμβάνει τέλος.

«Ο μεγαλύτερος δυστυχώς ρόλος ανήκει στους κληρικούς και συνήθως ένας από τους πιο σημαντικούς ρόλους που μπορεί να παίξει ένας κληρικός μέσα στον κόσμο, είναι το να υποδύεται τον μεγάλο γέροντα και τον μεγάλο πνευματικό.»

Γέροντας, συνέχισε ο π. Διονύσιος, θα μπορούσε να είναι κάποιος που δεν είναι μοναχός, ένας ιερέας, αλλά συνήθως οι γέροντες έχουν την μοναστική ιδιότητα.

Οι μοναχοί, όπως και οι λαϊκοί έχουν την ανάγκη ενός γέροντα. Όλοι μας έχουμε την ανάγκη γιατί αν είμασταν τέλειοι θα ακολουθούσαμε ένα δρόμο της δικής μας επιλογής, τόνισε.

Βρισκόμαστε σε κατάσταση πτώσεως. Η πτώση είναι ανυπακοή στον Θεό. Εκ της ανυπακοής στο Θεό, προήλθε η πτώση του ανθρώπου.

Γι' αυτό και αν ο άνθρωπος θέλει να αποκαταστήσει αυτό τον διαρρηγμένο δεσμό με τον Θεό, θα πρέπει να αντικαταστήσει την ανυπακοή, με την υπακοή.

«Η ανυπακοή είναι αιτία της αμαρτίας και η υπακοή αιτία της σωτηρίας. Η ανυπακοή προδίδει εγωισμό μέσα στον άνθρωπο.

Υπακοή κάνει ο ταπεινός, εκείνος που δεν έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στον εαυτό του.»

Στον δρόμο της πνευματικής ζωής έχουμε ανάγκη χειραγωγού. Υπάρχει η ανάγκη κάποιος να μας καθοδηγήσει σωστά κι αυτός είναι ο γέροντας.

Η ορθόδοξη πνευματικότητα γνωρίζει αυτό το πρόσωπο και το εντάσσει μέσα στην όλη δομή της Εκκλησίας και της εκκλησιαστικής ζωής.

Αυτός που θέλει να μάθει τα μυστικά της πνευματικής ζωής, παρατήρησε ο π. Διονύσιος, θα πρέπει να μαθητεύσει κοντά σε έναν έμπειρο πνευματικό δάσκαλο, ο οποίος και αυτός θα πρέπει να έχει προηγουμένως μαθητεύσει κάπου αλλού.

Για να αποφασίσει όμως κανείς να υποτάξει τον εαυτό του στο θέλημα και στην

γνώμη ενός γέροντα, θα πρέπει πρώτα να έχει επίγνωση της ασθενείας του, της απειρίας του.

«Κατευθυνόμαστε προς τον Θεό, δια μέσου του πνευματικού μας πατέρα ή του γέροντα. Γι' αυτό και η Εκκλησία τους ονομάζει «νυμφαγωγούς εις Χριστόν».

Ο χριστιανός δεν είναι μόνος σε αυτόν τον κόσμο. Είναι μέλος εκ μέρους, που βρίσκεται σε οργανικό δεσμό και σύνδεσμο με όλα τα άλλα μέλη της Εκκλησίας.»

Όλοι οι Πατέρες δεν ήταν ποτέ μόνοι τους, είχαν γέροντα, απ' όπου έπαιρναν συμβουλές και οδηγίες. Αναγνώριζαν ότι από μόνοι τους δεν ήταν ικανοί και άξιοι να τα βγάλουν πέρα.

Ο γέροντας λοιπόν, συνέχισε ο π. Διονύσιος, είναι ο πνευματικός καθοδηγητής, ο πνευματικός πατέρας.

Η λέξη γέροντας, στρέφει το μυαλό σε ανθρώπους γεροντικής ηλικίας, αλλά δεν είναι έτσι. Υπάρχουν πρόσωπα που δεν είναι γέροι στην ηλικία και μπορούν να είναι γεροντάδες.

Υπάρχουν χαρισματούχοι άνθρωποι, οι οποίοι καίτοι είναι νέοι στην ηλικία, έχουν το πλήρωμα της χάριτος του Θεού και γι' αυτό μπορούν να καθοδηγούν σωστά τους χριστιανούς που καταφεύγουν σε αυτούς.

Άλλο πράγμα ο γέροντας και άλλο ο εξομολόγος. Μπορεί να είναι και το ίδιο πρόσωπο. Γέροντας μπορεί να είναι και ένας μοναχός, ο οποίος δεν έχει το δικαίωμα της αφέσεως των αμαρτιών, που έχει ο εξομολόγος.

Όταν λοιπόν λέμε γέροντας, εννοούμε το πρόσωπο εκείνο το εντεταλμένο για να κατευθύνει, να δίνει συμβουλή στους χριστιανούς, για θέματα που έχουν άμεση σχέση με την ζωή του ανθρώπου.

Ο καθένας από τους χριστιανούς έχει το δικαίωμα εκείνον που εμπιστεύεται, να τον κάνει γέροντα του.

Συνεχίζοντας και εξηγώντας τον τίτλο της ομιλίας, ο π. Διονύσιος σημείωσε καταρχήν ότι άλλο είναι η Εκκλησία, και άλλο ένας όμιλος. Και ο όμιλος δεν είναι Εκκλησία.

«Μερικοί από εκείνους που κάνουν τους γεροντάδες, υποδύονται αυτόν τον ρόλο του υποκριτή ηθοποιού, του ψευτογέροντος, ανήκουν και έχουν συστήσει τέτοιες παρέες.

Αυτό δεν είναι Εκκλησία, αλλά όμιλος που έχει κάνει πρόεδρο τον εαυτό του ο «γέροντας» με διοικητικό συμβούλιο τους αυλοκόλακες και μέλη της, θύματα που θα εγγραφούν και θα προσκολληθούν στον όμιλο. Αυτό δεν είναι Εκκλησία, γιατί αν ήταν θα είχε ως κεφαλή τον Χριστό.»

Τους χαρακτήρισε αλληλολιβανιζόμενους, γιατί ο ένας ψευτογέροντας συστήνει τον άλλον. Και αρετοφανείς, γιατί παρουσιάζονται να φέρουν πολλές αρετές, χωρίς να υπάρχουν.

Ο σωστός γέροντας, δεν είναι δημαγωγός, τόνισε. Δείχνει τον Χριστό με όλη του την ύπαρξη και αποσύρεται στην σκιά.

«Πρέπει λοιπόν οι άνθρωποι να ακολουθούν την ορθή δόξα, το ορθό δόγμα. Την σωστή Ορθοδοξία και Ορθοπραξία. Και οι ψευτογεροντάδες ούτε ορθά πράττουν, ούτε ορθά σκέπτονται, ούτε ορθά ενεργούν.

Ο «όμιλος αλληλολιβανιζομένων αρετοφανών φαυλοβίων» μεταφέρει τους ανθρώπους στην προ Χριστού εποχή.

Πριν τον Χριστό, το μεγαλείο μετριόταν με τους πόσους κανείς εξουσιάζει. Με τον Χριστό μετριέται με τους πόσους κανείς διακονεί.»

Του Σταμάτη Μιαχλακόπουλου